

فانہ یاریت

ہوا لطفِ درنیں کز وہاں آئی
نہم نرم معطر ترانہ ما جواند
درفت ہمار قصہ

~~دردِ جانِ طراوتِ گلِ نازکِ نورانی
تو جیسمِ منہ سے جا رہی~~

سکوتِ نیرہ
ہیا ہوی درمِ حرمِ عالی
و آفتاب

کہ نور آنہا کی خرد می بود در آب
و دوزہ ای ز بزرگیں کم نما کرد

بیا برفاںم
سکدہ کون در خان زندہ ماندن را
ہزار عشق

ہزار گل و ستارہ و ارادہ
ہزار بازمی پیروز تو نہ بالعدس ...

بیا بہ جن تماشا کے کشفی باغ
کہ کھڑی دگر اینا بودہ ممانند تفسیر

چہ سنہاں شگفتہ است
این فانہ یاریت

۱۹۹۲
نہد . ستمبر ۱۹۹۲
۱۲۷۵